

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 21/2016
27.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.С., због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 2. у вези са чланом 278. став 3. у вези става 1. и 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног – адвоката Д.С. и адвоката Н.Ј., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу КжЗ бр.23/15 од 30.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 27. јануара 2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног М.С. – адвоката Д.С. и адвоката Н.Ј., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу КжЗ бр.23/15 од 30.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К бр.1/15 од 05.02.2015. године, окривљени М.С. ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 2. у вези са чланом 278. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ, на основу члана 423. тачка 2. ЗКП.

Истом пресудом, одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.235/15 од 22.05.2015. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Ужицу, преиначена је пресуда Вишег суда у Ужицу К бр.1/15 од 05.02.2015. године, тако што је окривљени М.С. оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 228. став 2. у вези са чланом 278. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ, за које дело је применом одредаба чланова 56. став 3. и 57. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од једне године. У ову казну, окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 09.07.2011. године до 09.07.2012. године, на основу члана 63. став 1. КЗ, а на основу одредаба чланова 261. и 264.

ЗКП, окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења, као и да надокнади остале трошкове кривичног поступка о чијем износу ће у смислу члана 262. став 2. ЗКП, посебним решењем одлучити председник већа првостепеног суда.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж3 бр.23/15 од 30.09.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.С. – адвоката Д.С., а пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.235/15 од 22.05.2015. године, потврђена.

Браниоци окривљеног М.С. – адвокати Д.С. и Н.Ј. поднели су захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж3 бр.23/15 од 30.09.2015. године на основу члана 486. у вези са чланом 485. став 1. тачка 1. ЗКП, због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијану пресуду тако што ће „усвојити жалбу браниоца окривљеног М.С. и окривљеног ослободити од оптужбе да је учинио кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 2. у вези са чланом 278. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ“.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, након разматрања списка предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, браниоци окривљеног су у захтеву, као разлог подношења, само формално означили да захтев подносе због повреде закона јер је „Апелациони суд у Крагујевцу побијаном правноснажном пресудом повредио Кривични законик на штету окривљеног М.С., јер у радњама окривљеног не стоје битна обележја кривичног дела из члана 288. став 2. у вези са чланом 278. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ, због којег је оглашен кривим“, што би

представљало повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим у образложењу захтева указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа истицањем да у побијаној пресуди није утврђен узрочно-последични однос између активног деловања окривљеног М.С. и наступеле последице – конкретне опасности за живот или тело људи, односно смрти малолетног И.К., а што није предвиђено као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Како, дакле, браниоци окривљеног у поднетом захтеву само формално означавају повреду закона због које је подношење захтева дозвољено, а суштински указују на недозвољне разлоге за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд захтев бранилаца окривљеног на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.